

съвѣтъ още младъ човѣкъ, възпитвалъ се въ Европа и говори на французски. Макарь Славейковъ и да приказва руски, но на двѣ-на три. Въ числото на останалитѣ членове имаше единъ предобродуешнъ, шишманестъ старецъ, който повече хрипеше и дрѣмеше, отъ колкото да се интересува отъ тѣкущитѣ дѣла. Всички, които се събираха въ стаята прѣдначена за заседание, бѣха 8 души.

Като ме запозна съ случайнитѣ дѣатели българи, генералъ Столетовъ отиде съ мене къмъ заложницитѣ турци.

Заложницитѣ се помѣстяваха въ голѣма на жгѣла стая, отъ която се добръ вижда околността на града по одринския пѣтъ. Сидѣха турцитѣ на пода, като си свиле подъ себеси краката и мирно си приказваха, а при влизането на генерала Столѣтова, бистро станаха и се поклониха до земята. Началника на опълчението захвана да имъ приказва нѣщо на турски, като ме препорѣча за новъ началникъ и командантинъ на града. Следъ свършването по тоя начинъ на официалноститѣ, генералъ Столетовъ ми пожела успѣхъ и ме остави въ конака. Азъ отидохъ въ стаята на заседанието съ намѣрение да си съставяъ понятие за характера на въпроситѣ, съ които сж заети членовитѣ на градското управление.

Оказа се, че въпроси наистина има и въпроси до толкова важни, щото, следъ тѣхното обещание, трѣбва веднага да се пристъпи къмъ рѣшението имъ. Града се обѣщалъ, наприкладъ, да снабдява войската съ печенъ хлѣбъ; нужно бѣше да се урѣди тая повинность тѣй, щото да се пада на всичкитѣ граждани равномерно. Ограда, когото остава генералъ Гурко, е доста малочисленъ, и неможеше се отдѣли отъ него частъ за изпълняване градската караулна служба (мене ми дадохъ една рота); за което и трѣбваше да се сформира градска милиция и стражаре. Осѣнъ това, на рамената на града се обѣгатъ масса семейства бѣжанци отъ скръжнето. На тия сѣщо трѣбваше да се помогне и съ хлѣбъ.

По нататѣкъ на градското управление лежи още грижата за устройството на болници, тѣй като ранени селени, жени и дѣца возеха всѣлдневно. Осѣнъ всичко горѣзгло-